

(המשך מעמוד 35)

אנוס'אירס כדי שעניקו לי אש- רת'כניסה, וסיפתי להם על מצבי. הוספתי בקשה שיבואו לבקר אותי בכלא, כדי שיקבלו אינפורמציה נכונה יותר. הקנדים כתבו לי ששילטונות ארגנטינה לא נענו לבקשתם ולא הירשו להם לבקרני בכלא לצורך הכנת חוק ההגירה. אני מרגישה כי כל יום מתקרבים אלי אנשים וידידים הדואגים לי גורלי. מחוק אותי הרעיון ש- בסופו של דבר יתאפשר לנו להת- אחד ולהגיע לחרות ממשית - בכל המובנים.

אני מחבבת אותך ואת כל ה- מיספחה שלך. דבי.

22 באפריל 1981

אחרי ביקורך ביום רביעי ה- אחרון אני ממשכה לדמיין לעצמי שאני עומדת איתך באולם הקבלה, וממשיכה לספר לך על הדברים ש- מעסיקים אותי.

אני רוצה לשאול אותך: מה פירוש הדבר להיות הוגן? האם די להביע את זה במילים או שכל- אלה הדורשים צדק צריכים להר- אות את זה? סבלתי וכאבתי בגלל

זה היה עבורנו אוויר של החר- פש, ונטע בליבותינו את האמונה שנצא לדרך הנכונה. כמובן שלא הכל עבר חלק. כשהגיעו המיטות, הודיעה הנ- הלת הכלא שאסור להכניס את חבילות האוכל.

הגיעה השעה לכבות את האר- רות. אני שואלת אותך אם שוב קיימת אפשרות לקבל אישור ל- ביקורים אישיים, ולא משותפים. לכל אחד רוצה לשוחח על בעיות שלו. בלי נוכחותם של אחרים. אתה שואל אותי מי עוד נמצא פה? ברטה קורן, גורה גילב, ליל- יאנה טפליצקי, ארדיאנה קוואץ, קלאודיה כוהן, חנהאסתר קול- דורף.

להתראות בקרוב. ד"ש לאשתך ולילדים. דבי.

10 ביוני 1981

מרשאל מאיר הנכבד. אני רוצה להודיע לך קודם-כל, שב-4 בחודש- זה ביקרו אצלי שני פקידים בתי- המישפט יחד עם השופט נארוואיז. הם שוחחו איתי בערך 25 דקות. שאלתי אותם איזה חרשות יש

במדינה

דיפלומטיה

פחם ואהבה

טובי השופטים בחרו במהגרים הראשונים, שהתחנכו בכתיההכנא.

כל שגרירות זרה בישראל מק- יימת, אחת לשנה, מסיבה לרגל יומה הלאומי. לרוב זהו יום העצמאות של המדינה. ההזמנות הן שיגרתיות. קהלה הנכבדים הוא קבוע, פחות או יותר. גם הסי- דורים במקום הם שיגרתיים: מש- קאות חריפים, מכאלים קלים, שי- חות בעברית ובשפת המארז.

דייוויד גוס, שגרירה בן ה-48 של אוסטרליה בישראל, ידוע כי בעל חוש-הומור עדין. השנה חרג מן השיגרה, וצירף להזמנתו דף הסברה מודפס, שבו תיאר בקיצור את ההיסטוריה של ארצו. היה זה תיאור חופשי מאוד.

כתב השגריר:

"יום אוסטרליה" לא בא לחגוג את השגת עצמאותה של אוסט- רליה מידי הבריטים, שאירעה באחד בינואר 1901, אלא יום- הולדתה של האומה (איכשהו).

ב-26 בינואר 1788 הניף המושל פיליפ את הדגל הבריטי והטיל את שילטונו על החלק המזרחי של אוסטרליה. הוא נשלה בראש 250 חיילים ו-750 אסירים - מהג- רים מובחרים מאוד, שנבחרו על- ידי מיטב השופטים בבריטניה.

הנסיון שלאחר מכן הוכיח כי אהבת החרות והדמוקרטיה יכולה לצמוח כתוצאה משהיה ככלא בריטי של המאה ה-18, לא פחות

מאשר מעיון בספרי הפילוסופים הבריטיים של המאה ה-18. צאצאי האסירים והמחיישים החופשיים, שהחלו להגיע ב-1793, ושל כוריי- הזהב, שהחלו מגיעים ב-1851, שאפו למימשל-עצמי, והמושבות השונות אכן השיגו מימשל עצמי פנימי ב-1855, או זמן-מה לאחר מכן. הם ניגשו להגשים רעיונות פרושים ורדיקליים - כגון זכות הבחירה לכל, בחירות חשאיות, תשלום משכורת לחברי-פרלמנט כדי שהתפקיד לא יישאר בילעדיה בידו העשירים, וכן - למרבה הצער - גם זכות הבחירה לנשים. אוסטרליה וישראל מתחלקות ברוח האידיאליזם, החרות, החידוש ו- הניסוי.

אוסטרליה וישראל רחוקות זו מזו מבחינה גיאוגרפית, אך יש ביניהן קשרים אישיים רבים, וגם קירבה של גישות, רעיונות, ולע- תים קרובות גם בעיות, שהן נחלת הדמוקרטיה. במיוחד שותפות לנו הרבה מן התכונות האופייניות לחברת-ספר חלוצית: פתיחות של מינהגים, דיבור ישיר, סיגנון בל- תיפורמלי, גילוי-לב ביחסים. 6000 ישראלים באו מאוסטרליה. אוסט- רלים רבים שירתו בארץ-ישראל (פלסטיין, כפי שנקראה אז) בשתי מלחמות-העולם, וחזרו הביתה כשבליבם זיכרונות יפים. ישרא- לים רבים סיפרו לנו שנוכחות ה- אוסטרלים בארץ זכורה להם לטוב בה.

מבחינה מעשית, המיסחר בינינו גדל שיבעתיים תוך 10 שנים. הייצוא האוסטרלי לישראל, שהגיע ב-1970 לשלושה מיליון דולר, יעלה כנראה ב-1982 על 70 מיל- יון דולר, מזה כמחצית בצורת פחם לתחנת-הכוח בחדרה. הייצוא

הרב מרשאל מאיר חיפוש ללא בגדים

העוול שנעשה לי, והרגשותי את חוסר הישע מול השקר. אני חר- שבת על שנות הילדות ועל ה- נעורים שלי. נלקחתי למאסר, הפרידו ביני ובין מיספחתי, בין החברים שלי. ניתקו אותי מהלי- מודים שלי, מעבודתי. אבל בכל זאת, הדברים האלה לא סגעו באמונה שלי בחיים הוגנים - בתיקוה שנקיים זמנים טובים יותר, חופשיים, חיים של אמת.

כך אני מרגישה מפני שאינני בודדה. אתם בחוץ איתי. כולכם שם בחוץ נותנים לי להרגיש שאני לא לבד. הייתי רוצה לספר לך על ה- שימחה הגדולה ביום האחרון של ביקורי הפסח. הכלא התמלא בבני- מיספחה. מסך-הכל של 76 אסיר- רים, 59 קיבלו ביקורים. הגיעו מבקרים רבים מפנים הארץ. הר- גשנו את חום הלבבות של בני- המישפחה, את החיבוקים הנר- גשים של הורים, אבות, סבתות, בנים ואחיות שבאו להתחלק אי- תנו בכאב העצום של שנות הגני- חוק הרבות.

* המישטר הצבאי מעניק לפ- עמים לאסיר אפשרות לעזוב את המדינה כתנאי לשחרורו. זהו בעצם גירוש. הנוהג הוא, שעל האסיר למצוא בכוחות עצמו מדי- נה זרה, אשר תהיה מוכנה לקבלו ולהעניק לו מימלט. ** דבר פנתה לשגרירות קנדה, אחרי שהטיפושו בעניינה באמצעות שגרירות ישראל בבואנוס-אירס לא נשא פרי. היא הגישה בקשה להגירה גם לשגרירות ארצות-ה- חברית בארגנטינה.

הם עבדו בנוגע להביאס קורפוס שהגשתי בנובמבר 1979. נדהמתי לשמוע מהם שלעולם לא שמעו על בקשה כזאת ושמעולם לא ראו את הבקשה שלי. הגשתי את ה- בקשה באמצעות שילטונות הכלא: החוק מחייב את המדינה לענות תוך חודשיים עד ארבעה חודשים על בקשה של הביאס קורפוס. והנה עברה שנה וחצי, והם אומ- רים לי שלא יודעים דבר. כשהגשתי את הביאס קורפוס לגבי המעצר שלי, הורה השופט לשחרר אותי מהכלא מייד. אך הדבר לא נעשה. בעקבות זאת, פניתי שוב לביתה-המישפט וביקשתי לדעת מדוע לא שוחררתי! הפנייה הזו נעלמה. אני איבודתי חלק מהילדות שלי בכלא. הייתי עדה כשהרגו את אחי ראובן - גם הוא היה קטין כמוני - ובניתי את ההגנה ה- מיספסית שלי על זה...

המבוקים לא נתנו לי שום תשובה לשאלות שלי. הודיעו לי רק שהם צריכים ללמוד את ה- מיקרה שלי.

כתבתי שוב לבית-המישפט ה- עליון של המדינה, ושאלתי מדוע לא מבררש את מצבי. אני מנסקת אותך. דבי.

עדי דה'הסהברה, חתמו עליו דייוויד גוס ואשתו אן. כמו שבה הדיפלומטיה בישראל עורר חיובים רבים, כחידוש דיפלומטי מרענן.

כל אנשי אלון

ארתו "ברוך" ומתאר אותו כך: "בחור צנום בעל פנים של ישיש מצומק ונוח לרתיחה." זהו חיים בראון, מי שהיה עוזרו של אלון והיום הוא מבעלי הירחון מנטיין.

מיסערת-פאר. דנקנר מתאר כמה מהעלילות המשותפות שלו ושל בראון: הם הזמינו למיסערת- פאר את הכתב המדיני של הטל- וויזיה כדי להשיג לשר "עיתונות טובה" - ובתום הסעודה בשר להם הכתב שבעוד כמה ימים תוא עובר לווישיגטון, לשלוש שנים.

ניתוק יחסים. מאוחר יותר הציע להם כתב מדיני בעיתון להדליף לו סודות כדי לזכות את השר שלהם באותה "עיתונות טובה" - והשניים העבירו לו דיווח של שגריר במדינה אפרי- קאית על הפיכה צבאית קרובה. הידיעה פורסמה - וגרמה לניתוק היחסים שבין ישראל ואותה מדי- נה.

ארזן נגד דיין. דנקנר מספר שעף מהתפקיד, ולאחר שנתיים אמר לו בראון שמיניסטר אחר - הכוונה למשה דיין - "מדליף כל דבר ומסכן את ביטחון המדי- נה... אצלי הוא יישב מחובר למכונת אמת".

מי שסבור שיש הצדקה לכך שמישמשל נבון מותר פקיד מדינה במישרותיהם עד יקנה ושיבה, ואינו מניח להם לפרוש ולהפוך עיתונאים, יקול לראות הוכחה לכך בויתרונות שפירסם הדובר- לשעבר העיתונאי בהזה.

עוזר-ישעבר בראון קילקול יחסים עם מדינה

"היא המנוע של העסק. מטלטלת את המיניסטר ומסובבת אותו על אצבעה הקטנה."

בחר צנום. לאחר זמן, ירש את זהר קרתי מי שדנקנר מכנה העבודה. הוא מתאר אותה כך:

קוראי הארץ התייחסו אל זכ- רונותיו של עוזר מיניסטר-יאלי שכתב בעל הטור אמנון דנקנר כאל פיליטון משעשע. שעניינו "קילקוליה" של ממשלת הליכוד. מכריו של דנקנר וכמה עיתונאים ידעו שהאמת שונה לחלוטין: דנ- קנר סיפר בגיליון יום השישי את זיכרונותיו שלו. כמי שהיה דוברו של השר המנוח יגאל אלון בתחילת שנות ה-70.

בעל-הטור בהארץ היה או דובר מישרד-התינוק, והוא מגולל סיפור מדהים על מה שאירע מאחרי הקלעים של המישרד והממשלה. מלכתחילה נכתב הסיפור תוך ציון השמות האמיתיים, אך בלחצו של עורך הארץ, גרשום שוקן, הוש- מטו השמות.

פגישה עם השר. את פגישתו עם אלון הוא מתאר כך: לשר היתה עווית בחצי השמאלי של פניו, שהיתה תוקפת אותו מפעם לפעם... לפתע הלפה העווית ואני נשמתי לרווחה. "אני לא צריך פירסומת", אמר השר, "אתה תדאג רק למישרד". עוזר אחר של השר מבהיר מייד לדנקנר שבעצם השר רוצה "הרבה פירסום, בכל העיתוי- ניס. גם טלוויזיה".

המנוע של העסק. את מנהלת הלישכה מתאר דנקנר כמי ששו- לטת ביד רמה במישרד, ממנה עוזרים ופקידים כרצונה, ומפטרת אותם. מנהלת הלישכה שאלה מת- ייחס דנקנר היא זהר קרתי, היא היום פקידה בכירה במישרד- העבודה. הוא מתאר אותה כך:

היא המנוע של העסק. מטלטלת את המיניסטר ומסובבת אותו על אצבעה הקטנה."

בחר צנום. לאחר זמן, ירש את זהר קרתי מי שדנקנר מכנה העבודה. הוא מתאר אותה כך:

שגריר דייוויד גוס, מיטב השופטים בחרו...

הישראלי לאוסטרליה עולה עתה על 44 מיליון דולר.

אוסטרליה, כמו ישראל, היא מדינה של עלייה. אלף מהגרים הגיעו עם הצי הראשון, וכעת מגי- עה האוכלוסיה ל-15 מיליון, ובינ- ללם צאצאי הילידים, שהם אזרחים שוויוזכויות. כארבעה מיליון ער- לים הגיעו לאוסטרליה מאז מיל- המתה-עולם השנייה. למעשה יש רק ארץ אחת בעולם שיש בה אחוז גבוה יותר של עולים חדשים בני הדרו הראשון - ישראל.

הרבה דברים אחרים קרו ב-192 השנים שחלפו, אך יום-אוסטרליה מעניק לנו את ההזדמנות לזכור את ההתחלה ולהזכיר לעצמנו את המשכיות המסורת שלנו.

עדי דה'הסהברה, חתמו עליו דייוויד גוס ואשתו אן. כמו שבה הדיפלומטיה בישראל עורר חיובים רבים, כחידוש דיפלומטי מרענן.

כל אנשי אלון

ארתו "ברוך" ומתאר אותו כך: "בחור צנום בעל פנים של ישיש מצומק ונוח לרתיחה." זהו חיים בראון, מי שהיה עוזרו של אלון והיום הוא מבעלי הירחון מנטיין.

מיסערת-פאר. דנקנר מתאר כמה מהעלילות המשותפות שלו ושל בראון: הם הזמינו למיסערת- פאר את הכתב המדיני של הטל- וויזיה כדי להשיג לשר "עיתונות טובה" - ובתום הסעודה בשר להם הכתב שבעוד כמה ימים תוא עובר לווישיגטון, לשלוש שנים.

ניתוק יחסים. מאוחר יותר הציע להם כתב מדיני בעיתון להדליף לו סודות כדי לזכות את השר שלהם באותה "עיתונות טובה" - והשניים העבירו לו דיווח של שגריר במדינה אפרי- קאית על הפיכה צבאית קרובה. הידיעה פורסמה - וגרמה לניתוק היחסים שבין ישראל ואותה מדי- נה.

ארזן נגד דיין. דנקנר מספר שעף מהתפקיד, ולאחר שנתיים אמר לו בראון שמיניסטר אחר - הכוונה למשה דיין - "מדליף כל דבר ומסכן את ביטחון המדי- נה... אצלי הוא יישב מחובר למכונת אמת".

מי שסבור שיש הצדקה לכך שמישמשל נבון מותר פקיד מדינה במישרותיהם עד יקנה ושיבה, ואינו מניח להם לפרוש ולהפוך עיתונאים, יקול לראות הוכחה לכך בויתרונות שפירסם הדובר- לשעבר העיתונאי בהזה.

עוזר-ישעבר בראון קילקול יחסים עם מדינה

"היא המנוע של העסק. מטלטלת את המיניסטר ומסובבת אותו על אצבעה הקטנה."

בחר צנום. לאחר זמן, ירש את זהר קרתי מי שדנקנר מכנה העבודה. הוא מתאר אותה כך:

היא המנוע של העסק. מטלטלת את המיניסטר ומסובבת אותו על אצבעה הקטנה."

בחר צנום. לאחר זמן, ירש את זהר קרתי מי שדנקנר מכנה העבודה. הוא מתאר אותה כך: